

[Himmelstrup.]

banken har den Opfattelse, at de oprindelige Love i Virkeligheden burde forlænges uændrede, saaledes som de blev vedtaget i 1943, for et Aar, og at man saa kunde imødekomme de Krav om Lempelse af Bindingspligten, som maatte komme frem, og som man ogsaa fra den Side erkender vil være berettigede i den Situation, vi nu gaar ind i, gennem den Adgang til Dispensation, baade, om jeg saa maa sige, individuel Dispensation og generel Dispensation, som de bestaaende Love indeholder.

I Modsætning hertil har de private Pengeinstitutter været af den Opfattelse, at disse to Bindingslove helt burde bortfalde under de nuværende Forhold, fordi man mener, at der i den kommende Tid vil blive stillet saadanne Krav til Pengeinstitutternes Likviditet, at det vil være det rimeligste. Denne Opfattelse er i hvert Fald kommet meget stærkt til Orde fra de private Bankers Side, medens den fra Sparekassernes Side er kommet til Udtryk i mere dæmpet Form.

Den højtærede Minister gik jo en Mellemvej med sine Forslag, idet han foreslog, at man gennem nye Bestemmelser ved selve Forlængelsen skulde lægge Lempelsen fast. Den højtærede Minister foreslog, at man halverede, om jeg saa maa sige, Bindingspligten, halverede de Bindingsprocenter baade for Bankers og Sparekassers forskellige Indskud, som de gældende Love indeholder, og til dette Standpunkt har altsaa et Flertal inden for Udvalget, bestaaende af Det radikale Venstres, Det konservative Folkepartis og Venstres Medlemmer, sluttet sig.

Allerede under Behandlingen af Eengangsskatten i Sommeren 1946 var man — jeg tror, man kan sige fra alle Sider — enig om, at Lempelser i Bestemmelserne paa dette Omraade vilde være nødvendige, og det fandt Udtryk i den Betænkning, som Udvalget afgav, idet det blev udtalt, at hele dette Spørgsmaal skulde tages op i den kommende Tid, for at man ogsaa paa dette Omraade kunde staa rustet, naar nu gennem Eengangsskatteloven Kravet til Pengeinstitutternes Likviditet blev stærkt skærpet. Det drejede sig om meget store Beløb, og hertil er jo kommet yderligere Beløb, der skal indbetales, som ogsaa vil stille Krav til Pengeinstitutternes Likviditet. I saa Hensende kan nævnes de store Skattebøder, som vil være at indbetale i den kommende Tid, og de store Tilbagebetalingsbeløb for visse Fortjenester, som er opnaaet under Besættelsen. Hertil kommer

Spørgsmaalet om Finansiering af Importen og Rationalisering af Erhvervslivet, i det hele taget alle de Krav i pengemæssig Henseende, som vil blive stillet til en Retablering af Erhvervslivet nu efter Besættelsen. Det er Betragtninger af denne Art, som fik den højtærede Handelsminister til i sin Tid at forslaa Lovene forlænget med de Ændringer, som vil være det høje Ting bekendt.

Man kan naturligvis diskutere, om just en Halvering af Bindingsprocenten er det rigtige, men jeg føler mig overbevist om, at man ikke med Rimelighed kan diskutere, om der overhovedet bør finde en Lempelse Sted, og man har i og for sig ogsaa fra alle Sider været enig om, at en Lempelse vil være nødvendig. Det, Uenigheden har staaet om, er kun dette, om man skulde gaa Dispensationsvejen eller man skulde lægge selve Lempelsen fast ved Lovens Forlængelse. Det har den højtærede Handelsminister ment, og dertil har han altsaa fundet Tilslutning fra et Flertal i Udvalget.

Det maa naturligvis erkendes, at det er en betydelig Tillid, Lovgivningsmagten paa denne Maade viser Pengeinstitutterne, fordi det er store Beløb, som ved disse to Love frigøres og stilles til Disposition for Pengeinstitutterne til fri Anvendelse. Jeg vil gerne udtale Haab om, at Pengeinstitutterne maa vise sig værdige til denne Tillid, saaledes at Fejldispositioner maa blive undgaaet i den kommende Tid, for naturligvis er der Mulighed for Fejldispositioner.

For ikke mange Dage siden holdt en fremtrædende Industrimand, Formanden for Industriraadet, Direktør H. P. Christensen, et Foredrag i Nationaløkonomisk Forening, hvor han kom ind paa Betragtninger over disse Forhold. Paa to Omraader advarede han meget stærkt mod at foretage Fejlinvesteringer. Han sagde som saa: Naar nu Importen fra Tyskland i hvert Fald forandrer Karakter og maaske i meget høj Grad gaar ned, er der en Fare for, at man inden for dansk Erhvervsliv vil foretage Investeringer, som vil være uheldige, idet det vil vise sig, at de Chancer, som her frembyder sig, kun vil være af midlertidig Karakter. Han nævnte i øvrigt ogsaa den Spareplan, som Regeringen har i Sinde at gennemføre, og hvis Princip jo er det, at man i saa høj Grad som muligt skal indføre Raastoffer og undgaa Indførsel af Færdigvarer. Dette Forhold kan medføre, at man inden for dansk Erhvervsliv udnytter Chancer, som viser sig kun at være af midlertidig Karakter.

Til dette, som Industriraadets Formand